

Kendimle Sohbet

– Ergül Güzel · 19 Ocak 2019

Bu nasıl bir yaşamdır be güzel insan...
Hiç düşündün mü neden geldin dünyaya?
Neden düştün bu amansız kavgaya?
Aldığın nefes bile sana ait değilken,
Neden umut bağladın karanlık yarınlara...
Bir günün bile olmadı, sana ait hayatta.
Ne mutlulukların, ne hüznülerin...
Ne umutların ne de hayallerin...
Sanki hep emanetti üstünde gülüşlerin.
Bir dilim ekmeğin kavgasına tutuşmuşken,
Tufanlar esmişti sanki sığındığın limanlara
Hüzün çökmüştü o loş ışıklı sokaklara.
Sen kavgasındayken sevdiklerinin,
Hep sonbahar gibiydi o sevenlerin...
Yaprak yaprak dökülürken ömrümden,
Ağır ağır yağan bir yağmurdu gözyaşların.
Aşka hasret bakan o dalgın gözlerinde.
Hani düşünmüştün ya kendince...
Ne güzeldi "seni seviyorum" diyebilmek.
Ne büyük mutluluktan sıcak bir yürekte,
"Seni seviyorum" cümlesini duyabilmek
Bir kardelen gibi o yürekte yeşerebilmek
Ah be güzel insan...
Sevilebilmenin umudunu bile sevmişken
Azmin tükendiği aczin başladığı bir zaman
Hani kurmuşsun ya hayalini sonsuzluğun
Sonsuzlukta saklı ölümün...
Daha yaşanmamış acılar seni beklerken,
Ölüm bile hayal sana güzel insan